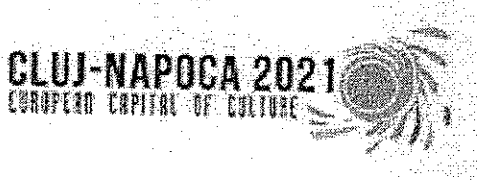
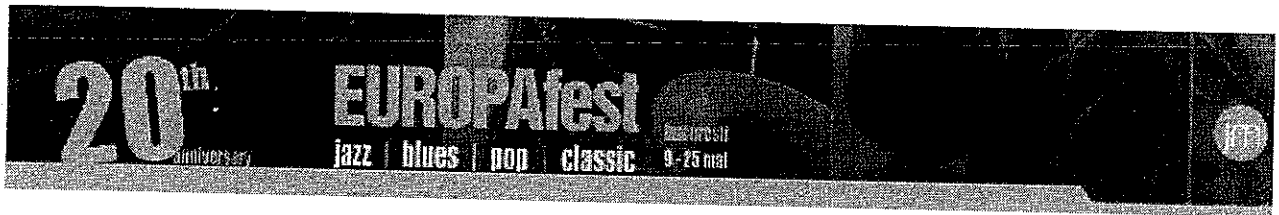

- Scene publice și private
- CORRESPONDENTĂ DIN NY
- ARTA URBANĂ
- Interviu
- Evenimente
- Interferente sonore
- DANS PERFORMANCE
- Teatralitatea poeziei, poetica teatralității
- DILEMELE POLITICILOR CULTURALE
- FASHION ART
- Portret

ADAUGĂ. EVENIMENT

[Home](#) » [Teatru](#) » [Cronici](#) » Pe vremea catacombelor homosexuale (Panglica lui Moebius, TN Cluj)

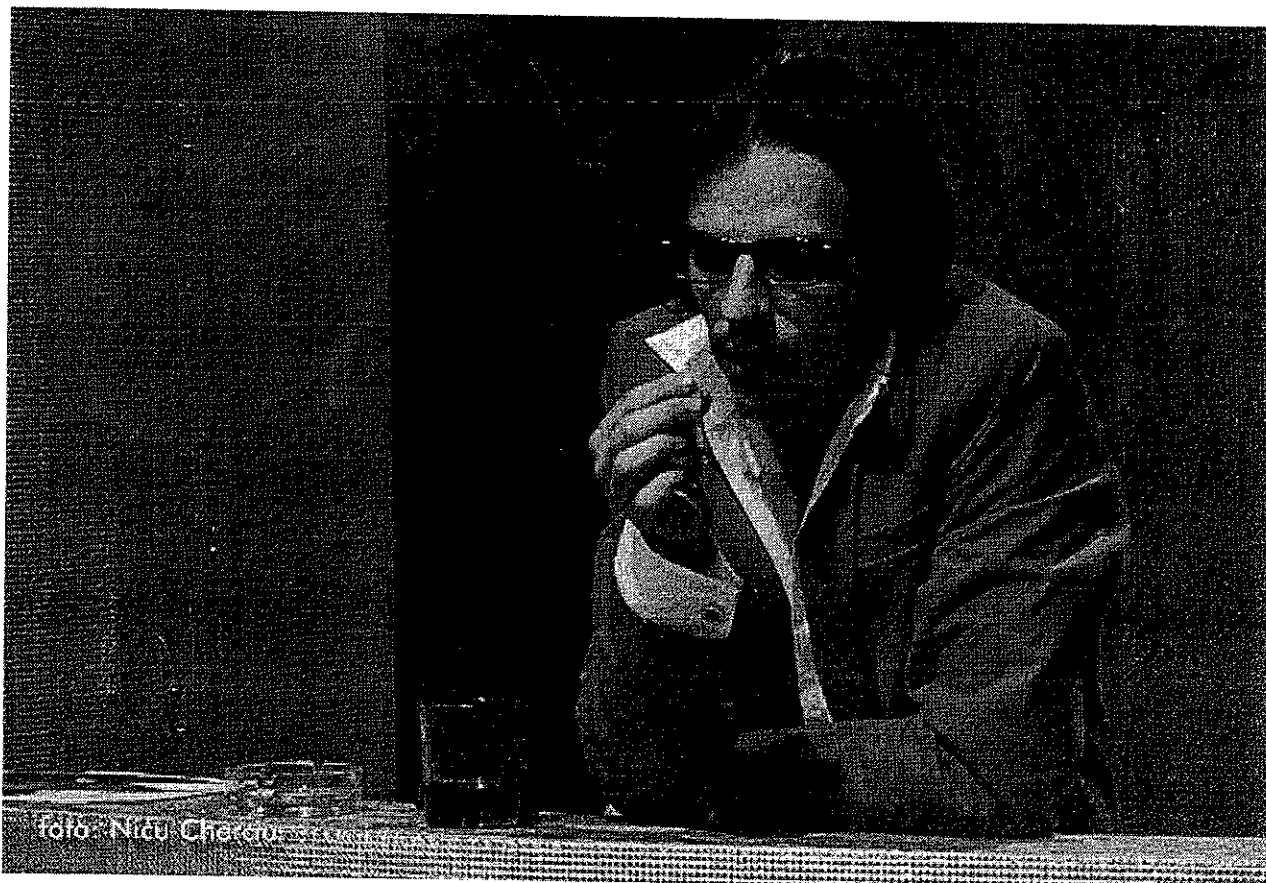
Pe vremea catacombelor homosexuale (Panglica lui Moebius, TN Cluj)

de: Cătălin Bogdan Nr. 170 20 Mai 2013

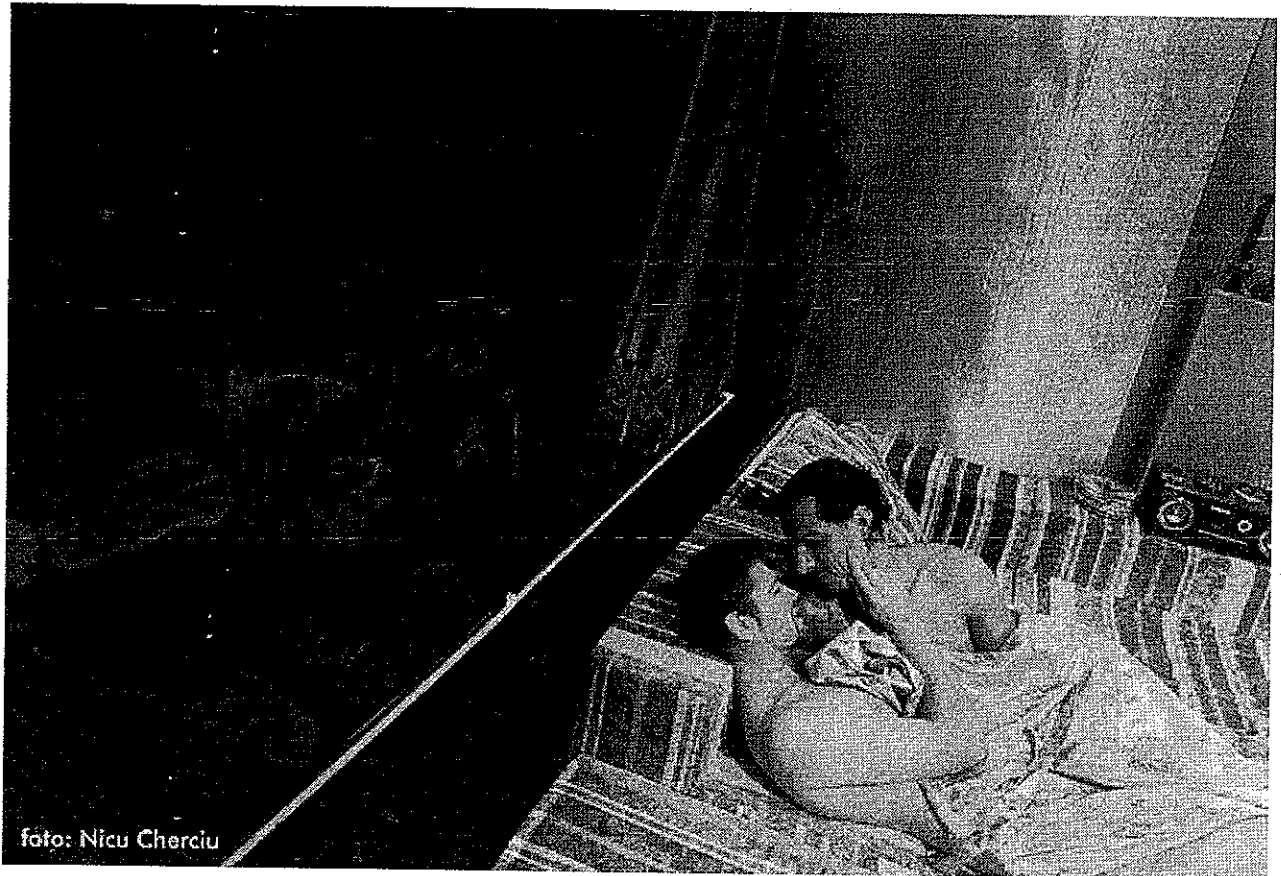
•
•
•
•
•

Dumnezeu ne supune permanent unei strivitoare presiuni morale, cu reproșul degradant: nu ești la fel de bun ca mine! Este replica-cheie din piesa lui **Robert Cohen** (o feblețe a Naționalului clujean în ultimii ani), *Panglica lui Moebius*. Dar și cea mai înșelătoare. Căci nu despre bine și rău este vorba în această tragicomedie despre un homosexual complexat și despre o Americă ipocrită. Pasiunile se amestecă până a nu le mai recunoaște originile și mizele. Eroul suferă nu doar de o dublicitate opresivă, ci și de o oarecare dezrădăcinare (are nostalgia fraternității pierdute, chiar dacă acum e un *sudist* de metropolă, în răspăr cu tradiționalismul retrograd al familiei), precum și de o

surprinzătoare frustrare de tătic refulat. În fond, nu doar toleranța îi lipsește, ci și o fericire atât de problematică. Iubitul său e încă nedivorțat (și un recurent refugiu afectiv pentru o soție care tot eșuează erotic), nepoata adolescentă e naivă, deși cunoaște deja drogurile și negrii, actorul-vedetă e mai degrabă șifonat după un divorț chinuitor, fratele provincial suportă greu fuga fiicei și certurile conjugale. Eroul vrea nu doar să nu se mai ascundă, dar tânjește după o acceptare mai angajantă.

Drama lui e universală – e iubit condiționat și circumscris, pe măsura unor așteptări care îl suspendă de fapt. Scrisă acum aproape jumătate de secol, piesa lui **Cohen** nu e anacronică tocmai datorită decalajului *ideologic* față de moravurile recepte occidentale. Pentru destui *desfrânați* români homosexualul e încă inacceptabil, reprezentant al unui supra-păcat, exclus de o țară *apocaliptică*. Aspirația homosexualilor pentru căsătorii legale ar trebui să nască dileme teologice despre ciudatele ierarhii ale *depravării*. Eroii lui **Cohen** câștigă pariul simpatiei, dar îl pierde pe cel al credibilității morale. Drama unei conștiințe atât de turmentate nu e convergentă cu scenariul facil al unor împăcări și relaxări de circumstanță. Textul își pierde forța mizând, în final, pe simpla dilemă socială – acceptare sau reprimare.

Nu tematica gay e demnă de interes în acest text, cât (pe alocuri) savoarea replicilor și implicita artă a portretisticii, pe care regia lui **Răzvan Mureșan** reușește s-o potențeze cu ajutorul unor actori eliberați de chingile excesului de comedie cu orice preț. De mult i s-ar fi potrivit lui **Cristian Grosu** o partitură a însingurării mascate, cu discrete nuanțe depresive, fără grimase ori isterii țanțoșe. Contrapunct ideal e un remarcabil **Miron Maxim**, capabil să construiască pe eșafodajul clișeeilor de homosexual efeminat și emancipat un satiric subtil mușcător, capabil să îmbine autenticitatea rarei sincerități cu ironia empatică a unui moralist, detașat și implicat în același timp. E vorba, de fapt, de un dublu contrapunct, căci grosierul și mai pătimășul frate venit după fugara fiică (un **Ionuț Caras** cu cizme cu cioc și cămașă cu gulere largi) are toate complexele provincialului și familistului aparent model. E abuziv dintr-o specială înțelegere a responsabilității, e impetuos, dar nu dincolo de conformism, suportă greu un *mister* conjugal mai degrabă absurd. Adolescența transformată rapid într-o tânără de succes (o **Patricia Boaru** destul de rezervată, dispusă, astfel, modelării) e – printr-o opțiune fericită – o prezență mai discretă, pe măsura timidității unei puștoaice venite în marele oraș, fugită de acasă și încă fragedă în raport cu bărbații. Încă o dată neconvingător e **Radu Lărgeanu**, personajul interpretat fiind mai

degrabă o caricatură, chiar și în raport cu o vedetă de carton în decorul iluzoriu al actorașilor de cinema. Scenografia folosește același clișeu al homosexualului *dandy*, iubind stridențele coloristice și designul de interior mai avangardist, care nu împarte strict spațiul. Un *bar* la îndemână transformă atmosfera într-una de potențial permanent *party* – alt clișeu despre o lume presupus decomplexată care, însă, e atât de măcinată de neîmpliniri, pe măsura unor promisiuni de fericită *eliberare*.

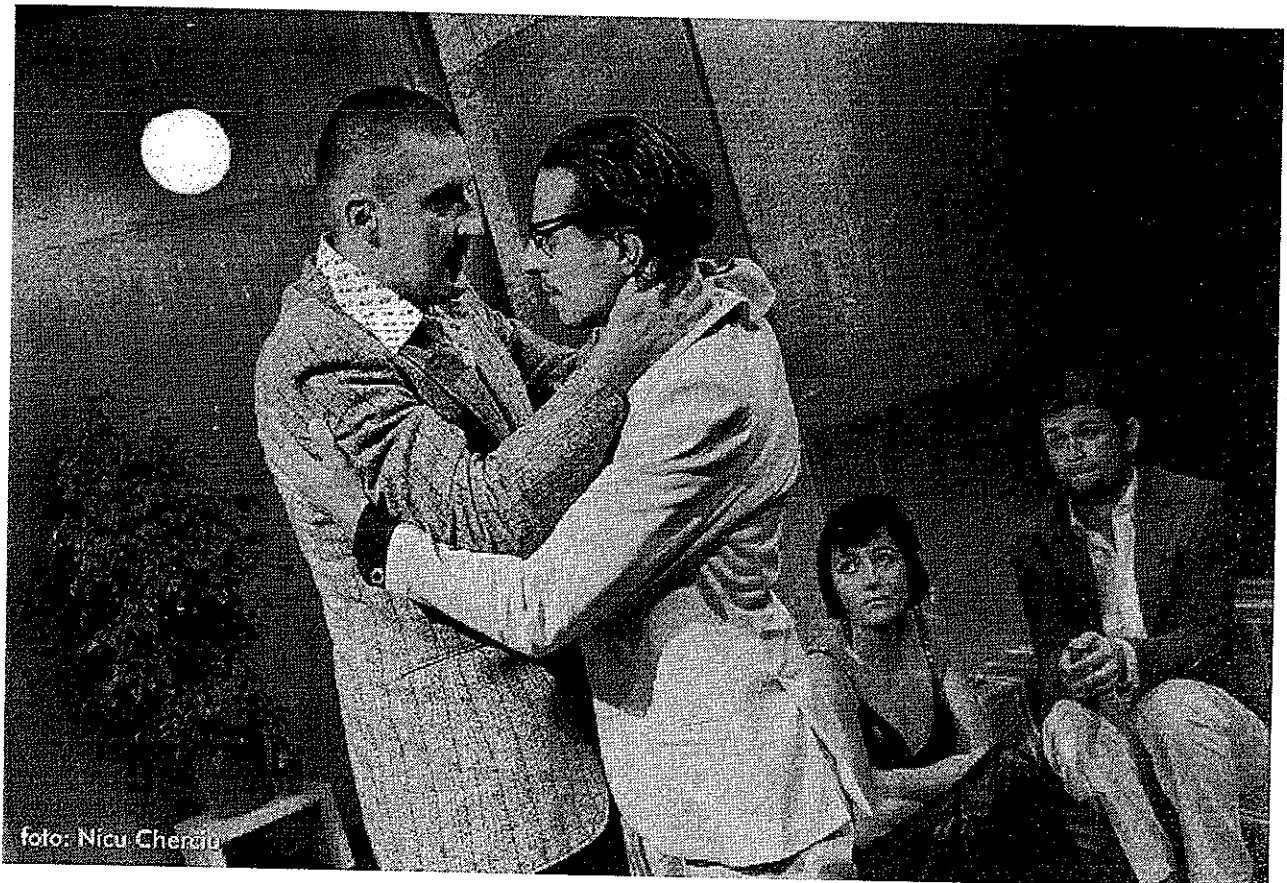

foto: Nicu Cherciu

0

Îmi place < 5

Articole din aceeași categorie

- [Actualitatea teatrului-emoție. Variațiuni enigmatice, în regia lui Liviu Manoliu](#)
- [Cheia sol a nebuniei noastre: Însemnările unui nebun, ArCuB](#)
- [Clovnerii consumiste \(Cei doi gentlemen din Verona, TN Cluj\)](#)
- [Ping-pong cu ringtone \(Oleanna, Facultatea de Teatru Cluj\)](#)
- [Terapeutică beției rusești \(Bad Bed Stories, TN Timișoara\)](#)

Articole de același autor

- [Inocența pârâcioșilor \(The Hunt, Thomas Vinterberg\)](#)
- [Fluid \(Beasts of the Southern Wild, Benh Zeitlin\)](#)
- [Violul ca formă ultimă de iubire \(Incendii, Denis Villeneuve\)](#)
- [Adevărul și prietenia \(Hannah Arendt, Margarethe von Trotta\)](#)